

PÁSKÁNDI GÉZA

Vers az Ilia-filiáról¹

Ilia Mihály igen tisztelendő úrnak,
Szeged város díszpolgárának küldöm
ősi barátsággal

*Köszön VÉN minden gratulát,²
iszom kávé – mi granulált –,
s tűnődöm, édes Ilia,
mi bennem ez a filia?
Bennem, kit annyi -éra ért,
zöldemen filoxéra sért,
akit fürkésztek fóbiák,
occidiumos FÁG-világ!
Tán nevében a lágy zene?
Hej, de ércekkel zengene,
ha észrevenne bármi csíny,
és bántaná a mily kicsinyt!*

*Abimélek filiszteus,
filomélához neve – juss?
Hát így tűnődöm, Iliám,
honnan is jó e filiám?
Belém, ki lehetnék fakír,
vagy bestio- vagy nekrofil...³
S mi ez a gyöngéd döbbenet,
mellyel kimondom a neved.*

*Mondhatnék szentet: Nepomuk.
Kakukkolhatnám: Habakuk.
De nem! Azt mondom: Ilia.
Mi ez a sorsos filia,
mikor megélt – rettenet –
végzetes végződéseket!
Talán nem tudnám tű fokán
meglelni filiám okát,
hogy áthúzzam a cérnaszált
Időn az Arjandé-fonált?
Éppen, hogy sok okát lelem,
hát felsorolni sem merem,
eltelne véle egy idő,*

*s köhögne a szalontüdő
vénen. Így hát Szegeden
a város meg az egyetem
kórusába kottám viszem:
Éljen soká! És ezt hiszem.*

**ÉLJEN, HA MÁR HOZTA BÁBA⁴,
S NEM LETT DÍSZPONTY A TISZÁBA;
DÍSZPINTY SE, A TISZAFÁRA⁵ –
HANEM SZEGED, HANEM SZEGED
OLY NAGY S MÉLTÓ DÍSZPOLGÁRA!**

¹ Nehogy tisztos tanár urak
görög, latin, meg más miatt
újfent meghúzzák pájeszem,
míg békén pájslimat eszem
a mindenféle nagy időn,
kiköpve sznob szalontüdőm
s a lelkem, míg Balkánt pipál
Tiszák, Dunák jó *partinál*...
Nem, annyi egyszer bizonyos,
sose lettem bizantinus,
habár erősen *régiós*,
minutára se *légiós*,
pedig mi ott szép – tisztelem,
de megvetem, mi dicstelen.
Szóval, urak, ti tanarak,
ne szóljatok meg amiatt:
nem írtam fennebb *filiát*.
Így – hosszabbítván Iliát –
kurtítanám e nagy személyt.
Nem tűnök holtnyelvi szeszélyt,
mióta az eszenciám:
poetica licentiám!

² Valahogy az áttétel: mű,
többfélelmű – többértelmű!
Ne hökkentsen se „gratula”.
Nyelvérzésem a – *natura*.
Elhagyom az *-iót*, *-ciót*,
mint némelyek a nációt.

³ Mondták, bivalybőrből kijő
fáin' krokodilbőr cipő.
Ha filantrópból kannibál –
vargából is lesz Hannibal.

Vagy a dalnok Sachs varga volt,
 s igaz: *bagarját* varrhatott
Jacob Böhme, lángelme, bölcs.
 Minden mesterség örökölt
 az égi fényből valamit.
 Hanem a lét *mást* is tanít:
 Ó, Többség keble, ne dagadj –
ohne Böhme és *keine Sachs!*
 Lám: én is poliglott vagyok,
 noha egy nyelvet sem tudok.
 Egy fát látnék s nem tekergőn –
 messziről a kerek erdőt.

⁴ A versben ez már más kontó.
 Eddig *bell'* volt, most már *canto!*

⁵ Rigor-szigor, meg ne átkozz,
 ha nincs köze a Tiszához.

